

K. M. A.

(Kvindelige Missions Arbeidere)

Kvartalshilsen

Nr. 3
Juni 1911

Bladet utkommer 4 gange aarlig og koster 80 øre for aaret.
— Kan bestilles paa alle postanstalter. —

4. aarg.

Eftertryk forbydes.

Fra Tysfjorden.

Av. s. Olivia.

Vort maal er en ganske liten gamle paa den anden side av bugten. Her bor en gammel, svakelig enke med sin yngste datter, som blev konfirmert i sommer. Foruten denne datter har hun en som er borte i tjeneste og to sønner som er paa fiske. En søn, hendes bedste støtte, døde ihøst efter et langt, haardt sykeleie. Gammen bestaar av et eneste rum, hvori er anbragt en stor komfyr, og her vil vi sikkert finde et stort baal, saasandt de har magtet at drage ved nok ned fra skogen, for den gamle har en ren overtroisk tro paa varmen. Blodfattig er hun nok stakkar, og hendes frygt for kulden gjør, at hun omtrent ganske hår vænnet sig av med frisk luft, og saa er hendes eneste arbeide at holde til ved den store ovn med de utroligste filler og kluter, som hun varmer for at vikle om arme og hals, stikke ind paa brystet eller hvor hun kan faa anbragt dem, for om en liten stund igjen at ta dem frem og varme dem. Vi vil derfor ikke ferundre os over hendes utseende, for naar disse kluter tas halvbrændte og sorte fra ovnen og saa klines omkring paa krop og klær maa jo kuløren bli derefter. Hun er ogsaa langtfra en ven av vand

og sæpe. Stakkars gamle Inger maatte nok gjennomgaa en gjennomgripende aandelig forvandling om nogen magt i verden skulde formaa hende til at bryte med disse vaner. Tror bestemt at det meste av hendes sykdom skyldes urenslighet. Ihøst saa det ikke rart ut hos dem, da sønnen laa syk saa længe. Han hadde allerede isommer været sykkelig, men blev litt bedre og tok ut paa not. Saa fik han vand i lungerne og maatte holde sengen. Ja seng findes nok ikke der i huset; nei hans leie var et renskind paa gulvet og en hodepute og saa en feld over sig. Et haardt leie for en syk. Gamle mor stakkar, som tror at varme er et universalmiddel, omviklet ham naturligvis med sine svedne, sotete kluter baade her og der. Sommetider naar vi kom til ham, hadde han et næsten ikke menneskelig utseende, saa forkommen var han. Syk som han var, foretok han den lange reise til Svolvær for at faa vandet tappet av lungerne. Efter tapningen følte han sig friskere og det saa næsten ut som han skulde kunne reise sig igjen.

Men det var allerede senhøstes, gammen var om sommeren ikke efterset med torv, saa den var aapen og ydet liten beskyttelse i uveir og storm, brødrene var fraværende og lille Inga magtet, i den svære østenvindstorm vi dengang havde, ikke at dra ned fra skogen al den ved som trængtes. Saa

blåste da vinden tværs igjennem gammen, saa de to syke stakler ikke kunde holde sig varme paa det usle leie.

I de dage da stormen raste som værste, maatte de om nätterne kure sig ved ovnen og forsøke at holde varmen der vedlike med de faa vedpinder de hadde. Da frøs de sig rent for-dærvet, og fra den tid gik det stadig nedover med Per. Mat hadde de saagodt som ikke i huset, saa de led nød for det nødvendigeste, uten at ville be om offentlig hjelp. Naboerne maatte gjøre fattigtilsynet opmerksom paa disse forhold, og saa blev den værste nød stillet. Men nu gik det raskt nedover med stakkars Per. Han var for en del uten bevissthet, men indimellem klar, og han skjønnte selv at døden nærmet sig. Han uttalte i klare øieblikke rolig og frimodig, at han hadde oppgjort sin sak med Gud og hadde det visse haab at gaa til et bedre hjem. Han vilde nok gjerne at en av os til stadighet skulde været hos ham, men det var umulig at holde ut; vi maatte veksle med hverandre, og naar vi hadde været der et døgn tid ad gangen, var vi ogsaa næsten forkomne og maatte hjem og faa hvilt og faa ordnet os litt. Urensligheten var nemlig bundløs og saa indgrodd, at hvormeget vi forsøkte at vaske og stelle, saa blev tilstanden den samme. Jeg formaadde ikke at svølge en bit mat eller drikke en kop vand, om jeg var aldrig saa sulten og tørst, allikevel vi naturligvis hadde vor egen mat med. Neppe nok at man kunde faa sat sig ned. Naar morgenen kom efter en saadan vaakenat maatte vi da gaa ind til naboen for at faa spise litt.

Morens angst for døden var ubeskrivelig. En nat, da sønnen selv uttalte, han trodde døden kom, og jeg maatte indrømme, at den visst ikke var fjern, blev moren aldeles som vanvittig; hun ropte paa hvert av barna sine, de skulde op, og hun for omkring et par timers tid aldeles fra sig selv, idet hun uavladelig gjentok nogen ord op igjen og op igjen. Jeg kunde ikke

opfatte andet end at Guds navn stadig blev gjentat; men saa bemerket hun indimellem forklarende til mig at „det er hemmelig sprog vi taler“, formodentlig enslags besværgelse.

Det værste var at den stakkars syke ingen ro fik til at sove. Han ynket sig høit isøvne, og naar han faldt i en saadan slummer skrek moren høit: „Pitar! Pitar!“ Hun trodde han døde og vilde visst forsøke at holde ham tilbake. Dette holdt hun ved med længe for døden virkelig kom, saa stakkels Pitar hadde selv uttalt at han aldrig fik ro uten naar søster var der. Før han blev saa rent daarlig hadde vi bragt ind en jernseng og litt sengklær, for at han skulde ligge litt bedre; og litt matvarer hadde vi med, baade fra vor husholdning og fra andre. Men fortjeningen var helt ophørt og jeg skjønnte nok at det var meget vanskelig for dem at greie sig. Hvor glad og taknemmelig var vi derfor ikke, da en dag kr. 10.00 „til en fattig“ blev sendt os helt fra Paris. Jeg var ikke i tvil om at Gud sendte disse penge til denne nødlidende familie og var lykkelig ved at faa bringe dem gaven. Isandhet, Herren har sine haandlangere overalt og Han kalder baade fra fjern og nær dem som er villige til at yde saadan engletjeneste. Maa Hans rike velsignelse falde tiltake paa de kjære givere! Vi har dette sidste aar særlig faat erfare meget av Herrens vidunderlige hjelp.

Ja, saa maa vi vel forlade gamle Ingers hytte og fortsætte reisen indover fjorden. Et par timers tid og vi lander for at gjøre et litet besøk hos John, som jo allerede har saa mange venner sydpaa, og som flere av eder personlig kjender fra hans ophold paa Røros ifjor. I Johns hjem ser det adskillig lysere ut end første gang vi besøkte det. De bor nu ikke længer i den lille trange gamme, men har faat op et pent litet hus i nærheten av denne. Stue og kjøkken og soverum ovenpaa. Og John selv har nu et ganske andet utseende end da vi traf ham. Sterk er han jo ikke og blir det vel

aldrig, men han føler sig noksaa bra og har i vinter sammen med sine søskende endog kunnet drive litt hjemmefiske, saadan til husbrug, og det har ikke litet at si i en saa talrig familie. Faderen er paa not i vinter. Vi haaber og venter stadig paa at noget skal aapne sig for John et eller andet sted, et arbeide som kunde passe til hans kræfter. For fisker kan han naturligvis ikke bli, og det er at befrygte at sykdommen vil melde sig igjen, hvis han skal vedbli at leve under de trange forhold. Hittil har det dog gaat godt, Gud være lovet.

Vi vil dennegang ikke stanse længe her, men fortsætte reisen indover. Vort maal er Vasja, som nok mange vil erindre fra siste juleberetning. Det har sine vanskeligheter at komme op bakken, men det skal nok gaa. Vi vil avlægge et besøk hos den samme kone som vilde ha presten til at forære sig et nyt hus og en baat, da vi var der i julen. Ja det ser ikke rart ut derinde, skjønt gammen bærer præg av at Inga nok stræver med at holde den saa ren som det gaar an. Men, som hun siger, den har oprindeligg været et fjøs og er siden taget til menneskebolig, og da er det jo ikke at vente at den skal være rar. Gulv mangler den helt, bare trampet jord og en del stenheller. Naar det regner flommer vandet ind, saa det er nok en alt andet end sund bolig. Det slaar os ogsaa straks hvor daarlig barnene ser ut. Og alle gjør de et mer eller mindre abnormt indtryk. Moren har i mange aar lidt av periodisk sindssykdome og var for et par aar siden paa Bodø sindssykeasyl. Det er da ikke meget at undres over, at armoden er tilskue her. Mandens arbeide er delvis at gaa i daglønnsarbeide hos de andre finner, hvad der ikke skal bringe meget ind og delvis at bruge sjøen. Men naar en fattig mand eier litet av fiskebrug skal det siste heller ikke bringe meget ind. Strævsomme og ærlige er de begge, og slaar sig da igjennem saa godt de kan, men maa nok ofte ha fattighjælp. En tid før

jul kom de her en dag med en liten gut, som gik med en byld helt fra i sommer og denne var ganske overgroet med vildkjød. De var da paa vei til handelsstedet og haabede at træffe fattigforstanderen.

Dette var nok ikke lykkes dem, efter hvad vi senere fik høre, og saa maatte de nok reise hjem igjen med tom matkiste. Men da de kom hjem til det tomme hus og uten nogen mat med sig, grep fortvilelse manden som altid har strævet det bedste han har evnet. Han tok nu til at arbeide næsten baade dag og nat, graat og arbeidet. „Det nytter ikke altsammen, vi kreperer saa allikevel“, mente han. Men da hans kone saa at han saa rent hadde tapt modet, gik det rundt for hende igjen. Dog er hun noksaa bra nu. Værst pleier det nok at være med hende, naar vaaren kommer. En av de sidste dage under jul kom faren her igjen med gutten og en gammel skrøpelig bedstemor. Vi hadde da faat høre hvor yderlig det var med dem, skjønt de selv aldrig nævner et ord om det, naar de kommer her. Takket være de gaver som var sendt fattige til jul, kunde vi nu sørge litt for dem baade med litt mat og klær og litt penge at kjøpe for til jul. I skulde set deres taknemmelighet; den var rørende. Og da de saa skulde tilbords for at faa mat og kaffe kom det frem at de ingen reisekost hadde med paa veien, fordi de ikke hadde hat noget at ta med. Saavidt jeg vet er det omkr. 5 timers rotnr de har til handelsstedet. Han fortalte ikke dette som for at klage sin nød, men som noget der ikke kunde være anderledes. Stakkars Johan, stakkars Inga! Maa Gud vise os den rette maate at hjelpe dem paa, og gi os midlerne i hænde! Vor Gud er rik og „en hjælp i angester, som er befunden saare stor.“ Kjære lappevenner, vil I være med at bære denne nød frem for Gud?

Vi vil denne gang ikke reise lenger indover i fjorden, men vil paa vor tilbaketur besøke den unge gut, som nu

over to aar har været omtrent uavbrudt sengeliggende av rygmartuberkulose.

(Forts.)

K. M. A.s station i Tysfjorden

Endelig er arbeidet med bygning av stationen i Tysfjorden i fuld gang, paabegyndt 1ste mai. Vel gaar det ikke av uten vanskeligheter og hindringer av forskjellig slags paa et saapas indestangt sted. Men ikkedestomindre hører vi dog, at det gaar jevnt fremad og ser pent ut. Vi er viss paa, at alle vore venner med os glæder sig ved tanken paa at vore kjære søstre nu snart skal faa „sætte fot under eget bord.“ Det er vort haap, at dette betegner et vigtigt led i arbeidet fremover. Om der gaar som vi venter skulde huset være saapas færdig, at det skulde kunne indvies omkr. midten av juli. Det tyske diakonissehus Friedenhorts forstanderinde, søster Eva, har meldt sit besøk til den tid, og hun har hele tiden ønsket at faa være tilstede ved indvielsen. Komiteens formand, frøken Syvertsen, tænker ogsaa at reise dit op da. Vær med venner, ogsaa at nedbede Herrens rike velsignelse over den lille, enkle fest, som agtes avholdt i den anledning. Hvor vi skulde ønske at mange av vore venner og medinteresserte kunde ha været med! Det faar bli litt efterhvert. Naar huset er fuldt færdig indredet vil der ogsaa bli et litet gjesteværelse. I det hele kommer det til at indeholde 5 værelser, kjøkken, bad og gang i 1ste etage. I anden blir der 4 smaa rum, saa vi synes, det har lykkes os at faa et meget indholdsrikt hus tiltrods for de smaa dimensioner. I sandhet meget at takke for, specielt da det ser ut som vi skal faa huset færdig uten gjæld. Litt smaatterer vil altid mangle, men det er ikke værre end at det kan komme efterhvert. Gud ske lov er nu

ogsaa søstrene kjække og friske. Søster Olivia var en tid temmelig daarlig, men takket være de manges trofaste bønner gaar det godt fremover. Hun skal følge med søster Eva til Friedenshort en tur. Naar hun kommer tilbake reiser s. Johanne sydover. Men desværre blir der ikke iaar anledning at besøke venner. Søstrene ser sig ikke istand til det efter den overordentlig anstrengende vinter. Med tak for al hjælp indtil idag og i tillit til fortsat, øket interesse hilses alle hjertelig.
Komiteen.

Utdrag av brev fra frk. Thora Wedel-Jarlsberg

Konstantinopel 27—3—1911.

Kjære venner!

Vi forlot Berlin 22de mars, Fru Conradi, frøken Eklund og jeg. Hadde en behagelig reise til Wien, hvor vi blev over en dag; der stødte frøken Ericsson til os. Vi indtok vore maaltider i „Home suisse“, det eneste kristelige „home“ i denne store by. Her i Konstantinopel er der et rent Babel — her ser man tyrker, grækere, perseer, armeniere, jøder, tartarer, kirgiser og kurder (de sidste mest lastdragere) foruten alle slags europæere. Paa den store bro fra Stambul til Galata, som gaar over det gyldne horn, betales bropenge, 5 øre, hvormed sultanen betaler sin livvagt; der sies at der hver dag gaar 150,000—300,000 mennesker over denne bro. Her er det ogsaa ungtyrkerne hanger forbryderne. Mens vi var der blev en tysk officer skutt av en albanesisk soldat, fordi han befalte ham at rette paa sin fez. Morderen blir kanske idag hængt paa den bro. Vi var netop til aftens hos diakonisserne i det tyske hospital den dag, stakkars herr von Schlichting blev bragt derhen for at dø. Vi kom hit i graaveir og blev straks frastøtt av al den smuds og elendige brolægning — det

er ikke let at holde noget rent her; desto større var glæden over at se det fortryllende tyske hospital saa blitzeblank, en rigtig fredens havn.

Her gaar mange kvinder paa gaten nu i sine vakre kaaper av sort silke, eller brun eller violet uld. Ansigtet dækkes av et sort slør og kaapens hætte trækkes tæt sammen. Under har de europæisk dragt. Om aftenen kan en kvinde ikke godt gaa alene. Vi gik en tur til sultanens palads som er vakker nok at se paa. Men hvilke følelser minder der knytter sig dertil. Herfra forsvandt der mange i Bosporus' vande. Dykkerne negter at dykke utenfor; der er saa mange lik paa bunden.

Vi var naturligvis ogsaa i Sofiamoskeen, det gjør et forunderlig indtryk at se dette vældige gudshus, hvor alle kristelige emblemer er fjernet og grønne skjolde sat isteden med Muhameds navn. Paa hin rædselens dag, da sultan Mahmud indtok Konstantinopel i 1453 hadde 12,000 mennesker søkt tilflukt i Sofiakirken, som ellers kun rummer 2000. Da alle var dræbt og likene laa i dynge sprængte sultanen tilhest ind over likhobene og la sin bloddryppende haand paa en av søilerne. Der vises endnu merket derav høit oppe paa en av de vældige porfyrsailer. Da hesten negtet at gaa videre dræpte han ogsaa den. — Vi tok ogsaa en rotur til jødekvarteret, hvor englænderne har to skoler for ca. 600 barn av spanske jøder. De var ledere var meget elskverdige damer og barna saa flinke ut. Det gjør dobbelt godt at træffe gode kristne mennesker, som lever for at hjælpe andre og ikke søker sit eget paa et mørkt sted som dette. En kurder jeg traf maa jeg fortælle om. Den tyske prest fortalte mig, at han var i det tyske sjømandshjem og lot ham underrette om, at jeg ønsket at se ham. Missionær Hass, som forestaar hjemmet hentet og forestillet ham — en noksaa liten mand i civil dragt, moustacher og et brunt ansigt med paafaldende skarpe øine. Han er løytnant i den tyrkiske armé og taler ganske godt

tysk. Det er for at lære dette sprog at han bor paa hjemmet. Jeg gjorde først nogle spøragsmaal som han besvaret meget venlig og sa saa: „Kurderne er meget stolte, ikke sandt?“ Det var morsomt at høre, hvilket hjertelig samtykke han gav, og saa tilføiet han: „Vore kvinder er meget frie; de er ikke som her, de kan gjøre hvad de vil“. Dette var han stolt av øiensynlig, og det vil betyde en stor lettelse for arbeidet blandt dem. Han var meget henrykt, da jeg sa jeg skulde faa en sykepleierske med og ved skilsmissen tilbød han at gi mig anbefalinger til sine slegtninge fra Musch. Han er selv søn av en sheik i den egn. Vi tok en meget venlig avsked.

Smyrna 31te mars.

30te forlot vi vore elskverdige venner i Home International og gik ombord paa „Niger“, en baat paa 3600 ton. Her er mange forskjellige slags passagerer, franske, tyske, tyrkiske, græske, armeniske; græske og romerske prester, en flok pilegrimmer, som holder sin aftenandagt paa mellemdækket, i alles paasyn; mange gamle mænd i blandt dem. Turen har hittil været ganske deilig. Nu ligger vi paa Rhodos's havn og fryder os ved synet av den berømte gamle by og den vakre ø hvor træerne er nys utsprungne. Underlig at tænke, at paa denne havn har ogsaa Paulus ligget, mens han var paa reise til Jerusalem og hat omtrent samme billede for sig. Hvilke tanker mon bevæget hans sjel? Og tænk saa paa riddertiden, da de tapre Johanniter hersket her i 200 aar, og forsvaret sig heltmodig i et aar mot sultan Suleiman, indtil de maatte overgi sig i 1523.

Beirut 3. april.

Idag ankommet hertil efter en herlig reise. Her er henrivende deilig, solglans over det hele, saa hjemlig synes jeg. En dag drak jeg kaffe hos den prægtige tyske prest Kunze. Vi sat paa altanen og nød det vidunder-

lige syn; den hvite by med alle sine haver, hvor appelsintrærne samtidig blomstret og var dækket med sine gyldne frugter, saa det uendelige hav, saa drømmende og stille nu, i bakgrunden Libaons vældige snefjælde blendende hvite og over det hele sydens himmel. Vi besøkte de tyske søstre ganske kort bare, desværre tiden gik med indkjøp av forskjellige ting. Jeg var i American College for at træffe en ung tysker som studerer medicin der og senere skal ut som læge i Hülfsbunds tjeneste. American College er en imponerende anstalt, herlig beliggende, alt indrettet paa amerikansk, praktisk og godt. Det er et slags universitet, hvorfra tusinder av unge mænd er gaat ut, som gjen-nem sin studietid der har faat et ganske andet syn paa kristendommen end de ellers vilde hat. Da Mr. Mott var her blev er hel del omvendt og selv fanatiske muhamedanere dypt grepet.

Baalbek $\frac{3}{4}$ —11.

Igaar morges reiste jeg fra Beirut alene, men dog ikke alene. Mine kjære reisefæller fulgte mig til stationen. Fru Conradi fik mine sidste hilsener til eder. Idag drar de til Damaskus, som ikke er langt herfra. Jernbanestationen er ganske original. Der var ingen perron og ingen hall. Toget kom kjørende midt i gaten, de reisende steg ind og hele folkemassen saamange som fik plads steg op paa vognbretterne for at tigge, et ganske eiendommelig syn. Den mindste unge kan skrike „bakschisch“ det er visst det første ord de lærer. Skamfølelse eksisterer nok ikke paa det omraade ialfald. — Vi krøp avgaarde gjennom den herlige slette først, hvor markerne var dækket med det rikeste blomsterflor, tusindfryd og blodrøde anemøner vin- og frugthaver. Saa kom vi til Areyah, hvor europæerne har sine sommerboliger, nogen av mine kupèfæller skulde dit, en italiensk dame med sin søte lille sønnesøn. Saa kom

vi op paa høiden (5500 fot) og like ind i sneen, svære mure av sne paa begge sider. Utsigten mindet noget om Haugastøl og Finse. Endelig fik vi øie paa Bekahen, dette er en svær dal. Baalbek ligger i Bekahen. Paa veien ser man mænd og kvinder ogsaa ride paa æsler eller kameler, eller disse sidste med slæpende skridt fragte sin byrde. Endelig ser vi en liten ruin av et litet tempel, kjører i en skog av blomstende frugttrær og stanser i Baalbek. Blir i hotellet venlig mottat av eierinden fru Zupffs datter. Jeg har nemlig hilsener med fra pastor Kunze. Fra mit værelse ser jeg ut over denne forunderlige by og kan se ydermuren til det vældige gamle soltempel med frit staaende søiler, forbundet ved en svær gesims og litt lavere det egentlige Jupitertempel. Jeg vandret igaar eftermiddag et par timer alene om i ruinerne halvt i drømme og undrende paa om det virkelig var mig som gik der. Tiggerne slipper ikke ind her, saa man iro kan lytte til den tause, men indtrængende præken som her holdes om hvad menneskelig magt formaar og ikke formaar. Der laa de uhyre søiler i mangfoldige stykker, sønderbrudt som halmstraa. Det gjorde godt at se ut i haverne rundt omkring, hvor livet netop utfolder sig i i al sin pragt midt i al denne død. „Verden forgaar og alt i den er, men Guds ord blir til evig tid.“ — For at finde veien ut maatte jeg faa en ung kvinde tilhjælp. Vi forstod ikke et ord av hinandens sprog — hun arabisk, — jeg spurte blot: „Kristus — Mohammed?“ „Mohammed,“ svarte hun alvorlig og slog sig for brystet og pekte mot himlen. „Kristus,“ sa jeg og pekte ogsaa opad og sa „Allah“. Det var hele vor samtale.

(Forts.)

Søster Bodil Bjørn

opholder sig for tiden i Berlin hvor hun gjennemgaar en jormorskole; hun skal i denne maaned efter en anstren- gende læretid op til eksamen. Hun ber vennerne om forbøn. Efter et be- søk i Danmark hos K. M. A. venner agter hun at være en tid i sit hjem, og i september at ta til Kristiania en Tid, førend hun begir sig tilbake til sit virkefeldt. En norsk dame, frk. Josefine Finholdt, der i mange aar har interessert sig varmt for de for- ældreløse barn i Armenien tænker at benytte et ferieaar til at følge søster Bodil og besøke sine pleiebarn i Mush, Bitlis og Mesreh.

C. A.

Mr. S. D. Gordons besøk i Kristiania.

Vi vil herved gjerne gjøre vore venner rundt om i landet bekjent med, at vi her i Kristiania har hat besøk av Mr. Gordon og frue fra Amerika. Mr. Gordons navn er be- kjendt her i Norge gjennem hans bøker «Stil- færdige taler om bønnen» og «Kraften fra det høie» og flere andre av hans bøker har været til velsignelse for os. Mr. Gordon har reist omkring i 25 aar i Amerika og Europa og talt Guds ord, og nu agter han sig i den nærme- ste fremtid til Kina, Japan og Indien for ved Guds naade at opmuntre og styrke mis- sionærene. Der blev holdt møter for ham fra den 24. mai til og med 1ste juni. Ogsaa denne gang fik vi høre som for flere aar siden gjen- nem D. B. Meyer «Keswichtoner» eller med andre ord vidnesbyrd om seier over synd gjennem Jesus Kristus og hvad Gud kan bruke os til, naar vi har den Helligaands iboende kraft og later *hele vort liv* kontrolleres av Aanden. Særlig mægtig lød budskapet om den fulde underkastelse paa møtet i Student- hjemmet fredag den 26de. Mr. Gordon talte den aften over Math. 11, 29. «Ta mit aag paa eder.» Han betonet hvordan underka- stelse hørte til livets lov baade i det militære liv, i handelslivet, i det politiske liv, i sjø- mandslivet. I det kristelige liv vil Jesus ha dem til disciple og efterfølgere, som frivillig overgir sig *helt* og holdent til Ham.

Den 25de, Kristi Himmelfartsdag talte Mr.

Gordon i Albert Lundes forsamling i Calmeyer- gatens missionshus, hvor ca. 2000 mennesker var samlet og hvor Mr. Gordon kjendte der var en særlig bønnens aand.

Den 24de og 29de var der møter i private hjem hos kammerherinde Anker og kammer- inde Egeberg. Den 28de talte Mr. Gordon i Bogstadveiens kapel om fm. og Holmenkollens kapel om eftm. for fuldt hus. Den 29de fandt K. M. A. møtet sted, og Mr. Gordon talte over Mark. 6, 31—35. Han indledet sin andagt ved at tale om at Jesus Kristus var midtpunktet i Guds plan for menneskene. «Gud vil vi alle skal komme til Jesus. Der er 5 maater paa hvilken den Helligaand arbeider med hver av os :

gjennem vort liv
— vore læber
— vor tjeneste
— vore penge
— vore bønner.

Iaften vil vi tale litt om tjeneste. Maatte vi alle vokse lik Kristus, vinde andre for Je- sus Kristus. Bli lik Jesus. Vinde andre. Det eneste der har betydning i vort liv. Der er 5 maater vi kan vinde andre paa, gjennem vort liv
vore læber
vor tjeneste
vore penge
vore bønner.

I Mark. 6, 31 ser vi at Mesteren var træt og disciplene var trøtte. Kommer nu afsides med mig til et øde sted og hviler litt, sa Jesus, og da de kom til det øde sted var fol- ket i mengdevis kommet for Jesus derhen og det blev ingen rolig dag for dem. Tror I at Peter var misfornøiet og Johannes? Jeg tror det. De var saa lik os. Mesteren skulde hat en rolig dag. Jesus tilbragte ogsaa denne dag med at tjene. Hans lidenskap var at vinde menneskene. Han syntes at glemme trøthet og smerte. Paa korset glemte han sin aands dypeste smerte, da han talte til røveren paa korset. De siste ord han sa inden sin him- melfart var : I skulde være mine vidner ind- til jordens ende. Ap. gj. 1. 9. Har vi den samme længsel som Jesus efter at vinde men- neskene? Jesus drog bort fullt av merker etter sit besøk paa jorden. Han sendte ned den Helligaand som drivkraft til os. Aanden kan optende ild i alle vore hjerter; ilden maa være saa het, at den kan brænde op alt andet. Maatte denne lidenskap for at vinde sjele beherske os, gjennemsyre vort liv, vore læber, vor tjeneste, vor anvendelse av vore penge, vort bønneliv. Mr. Gordon avsluttet sin andagt ved et billede fra livet: «En hyrde hadde mistet to av sine faar. Hunden laa efter en lang dags arbeide med sine smaa unger omkring sig. Hyrden kom og sa til hunden: «Der er to faar væk, avsted og find dem». Hunden saa paa ham og syntes at si: «Jeg er træt; det har været en lang dag». Avsted gik den, lød sin Herre og ved midnat blev der skrapet paa døren; *et faar* var fun-

det. Hunden blev sendt ut anden gang, og ved 3 eller 4 tiden kom den tilbake med det andet faar og hunden saa ut som den skulde si: «nu har jeg været tro». Nogle timer efter fandt hyrden hunden *livløs* med sine smaa unger om sig. Vi er mennesker, og det er fortabte mennesker vi skal redde. Mesteren staar her nu. Der mangler 2 og mer end 2 som du er i berøring med. Vil du være med at redde dem?

Efter møtet hadde K. M. A.s bestyrelse et hyggelig samvær med Mr. Gordon og frue i K. M. A.s kontor. Mr. og Mrs. Gordon reiser herfra til Zululand; vore bønner vil følge dem. Vi kjender det er en rikdom for os; naar vi lærer aandelige mennesker som disse at kjende. Naar Gud sender sine vidner paa vor vei, la os altid ha aapne hjerter og øie, saa vi kan faa velsignelse av samfunslivet med dem.

M. A.

Gavefortegnelse.

Til arbeidet i *Tysfjorden* ^{16/8}—^{15/6} 1911. Fru Mina Bülow's kvf. Drammen kr. 100.00. Frk. Eleonore Bülow Drammen, kr. 100.00. En ubenævnt, Bergen (v. frk. Dons) kr. 100.00, frk. Thea Braathen Haugesund, kr. 20.00. Forening i Arendal ved frk. J. Johannesen, kr. 30.00. Kr.a kr. politiforenings kvf. ved frk. B. Anker kr. 10.00. Frk. P. E. Kr.a, kr. 5.00. Frk. A. S. P. Kr.a kr. 5.00. Fru Bjerkes kvf. Kr.a kr. 300.00. Kollekt ved møte i Amerika ved frk. Kullberg, kr. 24.34. Barneforening paa Ulefos ved frk. Ingeborg Nilsen, kr. 73.70. Barneforening i Mosby ved søster Guri, kr. 41.14. Forening i Sogndal sogn ved frk. Naverseter kr. 11.50. »J« Kr.a kr. 5.00. Frk. Crawford Kr.a kr. 5.00. Reddal forening ved frk. Aaby, kr. 15.00. Frk. Bennetvedt Larsen Kr.a kr. 5.00. Høilandets lappemissionsfor. v. fru Lien, kr. 20.00. Bergens U. K. K. F. inds. ved 17de maifest, kr. 13.00. Frk. A. Ellingsen Bergen, kr. 5.00. Forening i Arendal ved frk. J. Johannesen kr. 35.00. Tilsammen kr. 923.68. Hjertelig tak! —

Arbeidsoversigt.

Iste kvartal 1911 i *Tysfjorden*. Søndags-skole 4, bibellæsninger 3, kvindeforeningsmøter 3, juletræfester 2, fest med beværtning og gaveutdeling, men uten juletræ 1. Julebesøk med gaveutdeling hos familier 2. Privatpleie 15 døgn. Sykebesøk 13, husbesøk 5. Syke- og saarbehandling hjemme og i husene 56. Utlevering av medicin til 90 patienter. Tanduttrekning 23. —

Søstrene.

Nye smaaskrifter.

1 anledning missions sommerskolen paa Framnæs i Hardanger har K. M. A. faat istand flere nye smaaskrifter, „*Kristus eller Muhamed*“, „*Liv og overflod*“, „*Det bedste vaaben*“, „*Lille Haralds testamente*“. Desuten et brevkort med bibelstedet: „At de alle maa være ett forat verden skal tro, at du har utsendt mig.“ Joh. 17, 21. —

„*Kristus eller Muhamed*“ er en kort redegjørelse om missionsforholdene i *Sudan*. Som bekjendt rykker muhamedanerne der frem med kjæmpeskridt. „*Liv og overflod*“ av R. P. Wilder, behandler de muligheter som findes for et liv fylt av den Helligaand. — „*Det bedste vaaben*“ av missionær Høyer, er en beretning fra Kurdistan. „*Lille Haralds testamente*“ er en liten fortælling om en engelsk gut. Prisen er som vanlig 10 og 5 øre. —

K. M. As kontor

er lukket i juli og august.

Glem ikke

at betale kontingenten. Kontingent indbetalt i *rette* tid vil spare kassereren for en hel del arbeide, K. M. A. for endel utgift til porto, og regnskapet vil saa meget lettere kunne bringes i orden til *rette* tid. Vi skal huske paa at alt arbeide som gjøres i K. M. A., *ogsaa kassererens*, er frivillig, ulønnet arbeide, og da bør vi vise hverandre den hensynsfuldhet at vi skaffer hverandre mindst mulig bryderi. Og den bedste hjelp vi kan yde vor kasserer er at betale kontingent i *rette* tid — d. v. s. *ved aarets begyndelse*.

Redaktør: Frk. Henny Dons, Oslo hospital. Ekspedition: Keyzers gt. 13, Kristiania. Utgit av Kvindelige Missions Arbeidere (K.M.A.)